



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Karetové a soudkyň Mgr. Alice Žáčkové a Mgr. Lucie Vobrové ve věci

žalobce: **RNDr. Vladimír S.**, nar. xxx
bytem xxx
zastoupeného Doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D., advokátem
sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2

o zaplacení 9 913 561 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. srpna 2020, č.j. 43 C 59/2019-414

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I. ohledně zákonného úroku z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 196 000 Kč od 10. 5. 2019 do zaplacení a v zamítavém výroku II. ohledně zákonného úroku z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 9 711 269 Kč od 10. 5. 2019 do zaplacení, zrušuje a řízení se v tomto rozsahu **zastavuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I. co do částky 196 000 Kč **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

- III. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé II. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 8 772,50 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak se ve zbývající části **potvrzuje**.
- IV. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. **potvrzuje**.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

- V záhlaví označeným rozsudkem uložil soud I. stupně žalované povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 202 292 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75% ročně od 10.5.2019 do zaplacení, a to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku /výrok I./. Žalobu v části, ve které se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 9 711 269 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75% ročně od 10.5.2019 do zaplacení, zamítl /výrok II./. Žalobu se v části, ve které se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost zajistit zveřejnění omluvy v hlavním zpravodajství v pořadu Události České televize, jakož i v internetových periodikách www.ihned.cz, denikreferendum.cz, novinky.cz, www.blesk.cz, ct24.ceskatelevize.cz, www.denik.cz, www.tyden.cz, echo24.cz, zpravy.idnes.cz a www.lidovky.cz a kdy obsahem této omluvy bude text následujícího znění: „Omluva panu RNDr. Vladimíru S. za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti se omlouvá panu RNDr. Vladimíru S., nar. xxx, neboť v trestním řízení vedeném nejprve u Policie České republiky, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor terorismu a extremismu, pod sp. zn. UOOZ-894/TČ-2013-290050, posléze u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 7 T 57/2015, dále u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 To 446/2016 a 7 To 132/2018, jakož i u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 6 Tdo 1090/2018, došlo vůči jeho osobě dne 26. dubna 2014 k vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, v důsledku čehož mu vznikla nemajetková újma.“, zamítl /výrok III./. O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo /výrok IV./.
- Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované náhrady škody a náhrady nemajetkové újmy dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutí nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“), a to v důsledku nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání a následně vedeného trestního řízení před Obvodním soudem pro Prahu 1, pod sp. zn. 7 T 57/2015 (dále jen „trestní řízení“), pro zločin založení, podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka podle § 403 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „tr. z.“), kdy žalobce byl obžaloby zproštěn, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán. Žalobci vznikla škoda v souvislosti vynaloženými náklady řízení (obhajoby) na zrušení nezákonného rozhodnutí celkem ve výši 293 304,50 Kč; žalovaná plnila pouze v rozsahu částky 232 743,50; žalobou se žalobce domáhá zaplacení zbylé částky 60 561 Kč. Za přiměřené odškodnění nemajetkové újmy považuje žalobce částku 10 000 000 Kč a shora specifikovanou omluvu v médiích; žalovaná plnila pouze v rozsahu částky 147 000 Kč (odpovídající částce 3 000 Kč za každý měsíc trestního stíhání); žalobou požaduje žalobce zbývající částku 9 853 000 Kč a shora specifikovanou omluvu v médiích.
- Žalovaná nespороvala tvrzení o vydání nezákonného rozhodnutí. Bránila se tvrzením, že nárok žalobce dostatečně vypořádala v rámci mimosoudního projednání nároku finančním plněním i zasláním písemné omluvy na adresu jeho bydliště.
- Soud I. stupně provedl rozsáhlé dokazování, zejména velmi podrobně prokazoval obsah trestního spisu; provedl důkaz listinami předloženými žalobcem k doložení vzniklé nemajetkové újmy; Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

výslechem žalobce i výpovědí svědků N. B. (manželky žalobce) a Miroslava K. (bratra žalobce ve víře) a dospěl ke skutkovému závěru podrobně popsanému v bodech 26 – 28 odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, na který odvolací soud pro stručnost odkazuje. Po právním zhodnocení skutkových zjištění podle § 1, § 3, § 5, § 14 odst. 1, § 15, § 31, § 31a OdpŠk shledal žalobou uplatněné nároky částečně důvodnými.

5. Soud I. stupně dovedl, že nárok na náhradu nákladů obhajoby je nad rámec plnění žalované oprávněný co do částky 6 292,- Kč zahrnující odměnu za 2 úkony právní služby (porada konaná dne 13. 3. 2015, porada konaná dne 23. 2. 2016). Ostatní sporné náklady na porady soud I. stupně účelnými ve smyslu ust. § 31 odst. 1 OdpŠk neshledal, neboť se dle jednotlivých potvrzení konaly vždy za účelem zhodnocení hlavních líčení. Před následnými termíny hlavních líčení se však konaly vždy další porady, přičemž náklady na tyto porady byly žalobci žalovanou nahrazeny. Za účelně vynaložené označil toliko náklady na konání jedné porady mezi dvěma termíny hlavních líčení. Vyslovil názor, že úkony označené žalobcem jako zpracování zadání k odborným vyjádřením prof. K., doc. M., doc. V. nejsou úkony právní služby ve smyslu ust. § 11 advokátního tarifu, když současně nesměřují vůči orgánu činnému v trestním řízení, nýbrž vůči třetím osobám. Obdobně nejsou úkony právní služby ve smyslu téhož ustanovení ani námitky proti formulaci položených otázek. S odkazem na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 2 To 28/2004, dále dovedl, že úkony označené jako založení odborných vyjádření do spisu, návrhy na doplnění dokazování, respektive provedení důkazu u hlavního líčení, reakce na návrh obžaloby na provedení důkazů a vyjádření k navrhovanému důkazu jsou úkony, které se netýkají věci samé, nýbrž se jedná o úkony týkající se pouze dokazování, za něž odměna nenáleží. V případě úkonů označených žalobcem jako stížnost proti usnesení policejního orgánu o nevyloučení vrchní komisařky, stížnost proti usnesení o nevyloučení ředitele ÚOOZ a žádost o odstranění průtahů v řízení a odstranění závad v postupu státního zástupce nejsou tyto úkony, který by byl svou povahou a účelem dle tvrzení žalobce blízký úkonům uvedeným v ust. § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu. Na stížnost proti usnesení o vrácení věci je nezbytné pohlížet izolovaně, neboť se nejedná o úkon, který vedl ke zrušení nezákonného rozhodnutí, usnesení o zahájení trestního stíhání. Za tento úkon tudíž žalobci náhrada nákladů nenáleží.
6. Za přiměřené zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu označil soud I. stupně částku 343 000 Kč. Dovedl, že v důsledku trestního stíhání trvajícího 49 měsíců, kdy žalobce byl ohrožen trestem odnětí svobody na 3 – 10 let, došlo k významnému zásahu do morální a rodinné sféry žalobce a byla zcela zásadním způsobem poškozena jeho dobrá pověst. Naopak nebyl prokázán zásah do zdravotní a pracovní sféry žalobce. Dále učinil závěr, že podle judikatury Nejvyššího soudu ČR není stát odpovědný za újmu, která měla žalobci vzniknout medializací případu, neboť nebyl prokázán exces orgánů činných v trestním řízení, zejména pak porušení § 8a trestního řádu. Žalobci tak nenáleží požadovaná omluva v médiích. Medializací případu žalobce došlo ke zvýšení intenzity zásahu do dobré pověsti žalobce, kdy tuto skutečnost je nutno zohlednit při stanovení formy a výše zadostiučnění. Výši zadostiučnění stanovil porovnáním s výší zadostiučnění v případech řešených Městským soudem v Praze v řízeních vedených pod sp. zn. 12 Co 33/2017 a 70 Co 195/2017. Uzavřel, že pokud žalovaná plnila v rozsahu 147 000 Kč, náleží žalobci dalších 196 000 Kč.
7. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 2 o. s. ř. vzhledem k částečnému úspěchu obou účastníků řízení.
8. Proti vyhovujícímu výroku I. pouze v rozsahu částky 196 000 Kč s příslušenstvím, představující náhradu nemajetkové újmy, a závislému nákladovému výroku IV. rozsudku soudu I. stupně podala odvolání žalovaná. Zdůraznila, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, že v případě žalobce došlo k výraznému zásahu do rodinného života. Vyslovila názor, že zásah do sféry žalobce se nijak nelišil od zásahů trestního stíhání do

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

života poškozených v jiných případech. Za výrazné zásahy lze označit případy, kdy v důsledku nezákonného trestního stíhání dojde k rozvodu manželství, nebo je poškozený omezen ve styku s nezletilými potomky. V posuzovaném případě k takovým zásahům nedošlo, rodina stála za žalobcem. Závěr o poškození dobré pověsti žalobce je založen na zcela obecných zjištěních. Argumentace postavená na rozsáhlé medializaci případu neobstojí, neboť média informovala jak o trestním stíhání, tak i o zproštění žalobce. Dle zjištění žalobce urážkám a nenávislým komentářům čelil již před zahájením trestního stíhání, a to pouze z důvodu jeho víry. Příčinou poškození dobré pověsti žalobce v očích veřejnosti nebylo jen samotné trestní stíhání. Dopady do morální sféry žalobce způsobené domovní prohlídkou nejsou pro následky způsobené trestním stíháním relevantní. Při stanovení výše nemajetkové újmy porovnáním s jinými případy porovnával soud I. stupně neporovnatelné. Žalobci hrozil trest odnětí svobody v délce trvání 3 – 10 let. Vzhledem k osobě žalobce, zejména dosavadní bezúhonnosti, nepřipadal v úvahu u žalobce jiný trest než podmíněný. Vzhledem ke skutečnosti, že zájem veřejnosti a médií o případ žalobce byl zejména z důvodu žalobcova náboženského vyznání a spojování jeho víry s terorismem, má žalovaná za to, že je jako srovnávací případ použitelný spíše rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 28 C 72/2019-347, ve spojení s potvrzujícím rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 39 Co 86/2020. Částka přiznaná žalované v daném řízení se navíc vymyká i případům odškodnění za nezákonná trestní stíhání za trestné činy proti životu a zdraví, které jsou společensky maximálně odsuzované. Ke srovnání označila odškodnění nemajetkové újmy ve výši 84 000 Kč, které obdržela žalobkyně v řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 197/2018 a odškodnění obsažená ve statistice Ministerstva spravedlnosti, ze které vyplývá, že odškodnění za nemajetkovou újmu za nezákonná stíhání pro trestné činy s následkem smrti se pohybuje v průměru okolo částky 100 000 Kč. Navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že žalobu zamítne i co do částky 196 000 Kč s příslušenstvím a žalované přizná nárok na náhradu nákladů řízení.

9. Proti zamítavým výrokům II., III. a nákladovému výroku IV. rozsudku soudu I. stupně podal odvolání žalobce. K jednotlivým sporným úkonům právních služeb uvedl argumentaci se závěrem, že veškeré tyto úkony jsou účelně vynaloženými náklady na obhajobu, které v konečném důsledku vedly ke zrušení nezákonného rozhodnutí. Vyslovil nesouhlas s výší zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Soudu I. stupně vytkl, že v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, dostatečně neakcentoval povahu trestní věci žalobce. Dostatečně nezohlednil provedení domovní prohlídky a s tím spojené nepříjemnosti, které žalobci a jeho rodině vznikly, když domovní prohlídka je způsobilá zasáhnout do práva na ochranu a respektování soukromého a rodinného života garantovaného čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Proto jsou na tento procesní institut vztaženy striktní podmínky, a to jak zákonem, tak i rozhodovací praxí Evropského soudu pro lidská práva. Podle judikatury Nejvyššího soudu (např. rozsudek sp. zn. 30 Cdo 1019/2012) by soudy měly v rámci procesu odškodňování posuzovat jednotlivé úkony a instituty provedené v průběhu trestního řízení s přihlédnutím k tomu, zda se jednalo o zásah či omezení základních práv poškozeného proporcionální účelu trestního stíhání. Povahu trestní věci určuje závažnost trestného činu, když skutková podstata trestného činu, ze kterého byl žalobce obžalován, je společností vnímána velice negativně, což má svůj odraz v přísnější trestní sazbě (nepodmíněný trest odnětí svobody až v délce 10 let). Za nepřiléhavý označil odkaz soudu I. stupně na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ve vztahu k medializaci případu. Soud I. stupně zaměnil přípravné řízení, které musí být striktně neveřejné, s řízením před soudem vedeném zásadou veřejnosti. S poukazem na judikaturu Ústavního soudu vyslovil názor, že stát má vzhledem k principu presumpce nevinny povinnost zajistit pozitivními opatřeními, že se tisk při kriminálním zpravodajství o trestních věcech bude držet v mezích věcného a pravdivého zpravodajství. Masivní medializaci je proto nutno přičítat k tíži státu. Za nepřiléhavé označil porovnání případu žalobce s případy vedenými před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 12 Co 33/2017 a 70 Co 195/2017. Vyslovil přesvědčení, že neexistuje žádné adekvátní srovnání s jinými

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

rozhodnutími v obdobných případech, a to z důvodu specifčnosti jeho případu, tkvící zejména v medializaci věci a její příčině, spočívající zejména v postupu orgánů činných v trestním řízení, tak i v zásazích do osobní, morální, rodinné, pracovní a zdravotní sféry. Ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. září 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, je proto nutno provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Medializaci případu žalobce lze srovnat s případy účelové medializace věci směřující k dehonestaci konkrétní osoby, jako tomu bylo např. ve věci bývalé první dámy Mgr. Dagmar H., které soud přiznal za nepravdivý článek v médiích částku 4 000 000 Kč. Není možné činit rozdíl v odškodňování mezi tím, když je konkrétní osoba neprávem označena v novinovém článku za zločince, a situací, kdy je obdobný zásah do osobnostních práv učiněn prostřednictvím zahájení trestního stíhání, přičemž je informace o zahájení trestního stíhání následně ze strany orgánů činných v trestním řízení takovým způsobem zprostředkována médiím. Zdůraznil, že v případě žalobce se nejednalo o několik ojedinelých novinových článků, ale o dlouhotrvající negativní stav. Za nesprávnou označil žalobce i argumentaci, na základě které zamítl soud I. stupně nárok na zveřejnění omluvy, s tím, že omluva je v odborných kruzích označována jako jedna z morálních forem zadostiučinění. Žalobcem zvolený požadavek na zveřejnění omluvy ve vybraných periodících je oprávněný a přiměřený povaze jeho trestní věci. Nesprávným posouzením důvodnosti nároků žalobce je z logiky věci nesprávný i akcesorický výrok o nákladech řízení. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek v napadené části změnil tak, že žalobě vyhově v plném rozsahu a žalované uloží povinnost zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů.

10. Ve vyjádření k odvolání žalované žalobce opakoval důvody, kterými vyvracel její názor, že zásah do rodinného života žalobce nebyl natolik zásadní, že by se odlišoval od běžné zátěže, kterou způsobuje trestní stíhání. Uváděl důvody, proč je nepřijatelná komparace daného případu s věcí vedenou u Městského soudu v Praze, pod sp. zn. 39 Co 86/2020. Namítal, že v řízení nebylo prokázáno tvrzení žalované, že žalobce čelil urážkám a nenávistným komentářům již před zahájením trestního stíhání, a to pouze z důvodu jeho víry. Opakoval důvody, kterými vyvracel názor žalované, že státu nelze přičítat k tíži způsob, jakým jednotlivá média informují veřejnost, jakož i závěr, že dopady do morální sféry žalobce způsobené domovní prohlídkou nejsou pro následky způsobené trestním stíháním relevantní.
11. Ve vyjádření k odvolání žalobce žalovaná opakovala důvody, proč nelze při odškodnění nemajetkové újmy v daném případě zohlednit probíhající medializaci případu a žaloby na ochranu osobnosti použité žalobcem ke srovnání označila za nepoužitelné. Argumentaci žalobce zásahy do jeho osobnostní sféry provedením domovní prohlídky označila za nepodstatnou s tím, že domovní prohlídka byla provedena před zahájením trestního stíhání na základě příkazu k provedení domovní prohlídky, který nebyl pro nezákonnost zrušen.
12. Podáním ze dne 14. 3. 2021 vzal žalobce zpět žalobu v části týkající se nároku na zaplacení zákonného úroku z prodlení z částek, které zůstaly předmětem odvolacího řízení, za období od 10. května 2019 do zaplacení. Polemizoval s vyjádřením žalované k jeho odvolání. Zejména zdůraznil, že není pravda, že by nemajetkovou újmu v osobní rovině odvozoval zejména od domovní prohlídky. Jedná se toliko o jeden z mnoha aspektů zásahů do jeho osobnosti. Domovní prohlídka tak byla jedním z úkonů provedených v průběhu trestního řízení. Nad rámec dosavadní argumentace k medializaci doplnil, že podstatná část novinových článků byla publikována již v rámci přípravného řízení, přičemž znovu zdůraznil, že taková část trestního řízení musí být striktně neveřejná. Rada článků používala informace z trestních spisů.
13. Odvolací soud přezkoumal postupem dle § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně v rozsahu odvoláním napadeném, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo; zabýval se odvolacími důvody uvedenými v § 205 odst. 2 o. s. ř., zejména odvolacími důvody uplatněnými v odvolání účastníky řízení a shledal (částečně) důvodným pouze odvolání žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

K zadostiučinění za nemajetkovou újmu

14. Odvolací soud považuje především za nezbytné vyjádřit se ke sporné otázce, zda má stát v daném případě nést následky za medializaci případu a zda se má do odškodnění promítnout i újma způsobená žalobci v souvislosti s domovní prohlídkou.

K medializaci

15. Nejvyšší soud ČR ve své judikatuře (na kterou soud I. stupně přílehavě odkazuje) dovedl závěr, že „...Ačkoli je určitá míra medializace přirozeným důsledkem zásady veřejnosti trestního stíhání, v případě neodpovídajícího vyjadřování sdělovacích prostředků ke probíhající trestní věci může být až porušen princip presumpce neviny. Újma tímto způsobem zapříčiněná však nemůže být přičítána státu. Jinými slovy stát nemůže nést odpovědnost za (nepřípustné) závěry, jež sdělovací prostředky vyvodí z veřejně dostupných zdrojů a prohlášení, jež odpovídají požadavkům zákona (srov. např. rozsudek ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2235/2017). Jinak řečeno, stát nese odpovědnost za závěry, jež sdělovací prostředky vyvodí ze zdrojů, které neodpovídají požadavkům zákona.
16. Obecné povinnosti orgánů činných v trestním řízení v relaci k informacím, které mají vztah k trestnímu řízení, vymezuje § 8a z. č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen tr. ř.). Podle § 8 odst. 1 tr. ř. „při poskytování informací o své činnosti veřejnosti dbají orgány činné v trestním řízení na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka“. Podle § 8 odst. 3 tr. ř. „orgány činné v trestním řízení informují o své činnosti veřejnost poskytováním informací podle odstavce 1 veřejným sdělovacím prostředkům; poskytnutí informací odepřou z důvodů ochrany zájmů uvedených v odstavcích 1 a 2. Vyhradí-li si v přípravném řízení státní zástupce právo poskytnout informace o určité trestní věci, může je policejní orgán poskytnout jen s jeho předchozím souhlasem“.
17. V daném případě žalobce (byť v tomto směru nese břemeno tvrzení a potažmo břemeno důkazní) žádný konkrétní případ nezákonného zveřejnění informace orgány činnými v trestním řízení netvrdí, a tudíž ani neprokazuje. Jeho závěry o jsou založeny na pouhých domněnkách a dedukcích, pročť soud I. stupně správně dovozuje, že pokud nebylo prokázáno porušení § 8a tr. ř., není stát odpovědný za újmu vzniklou medializací případu a není tak namístě ani uložení povinnosti žalované zajistit zveřejnění omluvy v médiích. Na druhou stranu samotná velká šíře byť i regulérního zpravodajství je státu v určité míře přičitatelná, neboť odpovídá tomu, z jak závažných skutků se stát rozhodl poškozeného stíhat. Soud I. stupně proto učinil správný závěr, že medializací případu žalobce došlo ke zvýšení zásahu do dobré pověsti žalobce, což je nutno zohlednit při stanovení formy a výše zadostiučinění.

K domovní prohlídce

18. Odvolací soud nesdílí názor žalované, že argumentace žalobce zásahy do jeho osobnostní sféry provedením domovní prohlídky je nepodstatná, neboť domovní prohlídka byla provedena před zahájením trestního stíhání na základě příkazu k provedení domovní prohlídky, který nebyl pro nezákonnost zrušen. Žalobce neodvozuje újmu od nezákonnosti domovní prohlídky či nesprávnosti úředního postupu při jejím provedení. Žalobce od počátku tvrdí, že domovní prohlídka spadá (byť byla provedena před zahájením trestního řízení) do trestního řízení jako celku

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

a podstatnou měrou zvýšila intenzitu jeho újmy.

K výši zadostiučinění

19. Soud I. stupně pak dospěl na základě úplně a správně zjištěného skutkového stavu ke správným skutkovým zjištěním ohledně následků nemajetkové újmy způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce. V tomto směru lze pro stručnost odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku obsažené v bodech 59 až 63, se kterým se odvolací soud ztotožňuje. Argumentaci žalované, že nedošlo do zásahu do rodinného života žalobce, vyvrací zjištění soudu I. stupně o konání a průběhu domovní prohlídky. Tvrzení žalované, že žalobci hrozil maximálně nepodmíněný trest, je spekulativní.
20. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk platí, že "bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu."
21. Podle § 31a odst. 2 OdpŠk "zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo."
22. Nejvyšší soud ve své judikatuře (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011) dovedl, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1) *Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku).* 2) *Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvádajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Zajisté je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinit z něj mechanicky určující hledisko.* 3) *Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájení trestního stíhání do osobnosti člověka - morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) - mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Které konkrétní složky osobnosti mohou být zahájením a vedením trestního stíhání v konkrétním případě narušeny, nelze předem taxativně stanovit. Je proto úkolem soudů, aby v každém jednotlivém řízení k tvrzení účastníků (a případným důkazním návrhům) toto zjišťovaly. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 OdpŠk při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlédnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zahájením trestního stíhání vnímat obzvlášť úkorně). Budou jimi ale také okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provádějící, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž*

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavínil sám. V této souvislosti je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučnění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.

23. K potřebě prokazování nemajetkové újmy Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 dovedl, že „*újma musí být prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv jiná osoba, která by byla danou skutečností postižena a šlo by tak o notorietu, kterou dokazovat netřeba.*“
24. K potřebě zohlednění důvodů, pro něž bylo trestní řízení zastaveno, resp., pro které byl obžalovaný zproštěn obžaloby, se vyjádřil i Ústavní soud, když uzavřel, že „*každé trestní stíhání ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je záležitostí pro každého. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění "liché", což je posléze pravomocně stvrženo zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jedinec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem*“ (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, N 108/49 SbNU 567, § 33).
25. V rozsudku ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 Nejvyšší soud dovedl, že „*... Hledisko způsobené nemajetkové újmy je zpravidla nejintenzivněji naplněno tehdy, jestliže je vydán zprošťující rozsudek pro důvody uvedené v § 226 písm. a) a b) tr. řádu (tedy že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, nebo že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem).*“
26. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 16. září 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 zaujal stanovisko, že *výše zadostiučnění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona OdpSke na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučnění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem růdně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zájmu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučnění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučnění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučnění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka.*“
27. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučnění je třeba stanovit částku, která je způsobilá současně plnit svoji kompenzační funkci, ale není přitom „extrémní“ a vymykající se smyslu a účelu dané právní úpravy (srov. např. nálezy Ústavního soudu s. zn. III. ÚS 1320/10, IV. ÚS 1572/11).
28. Soud I. stupně postupoval při stanovení výše zadostiučnění za nemajetkovou újmu v souladu se shora citovanými zákonnými ustanoveními i judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu, přičemž zvolil celkem přílehavé srovnání s věcí vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 70 Co 195/2017. Lze připustit, že dostatečně neakcentoval újmu způsobenou žalobci v souvislosti s frustrující domovní prohlídkou, čímž se mohla jevit částka odškodnění ve srovnání s výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

odškodnění ve srovnávaných případech příliš vysoká, nicméně optikou srovnání s vyšší odškodnění poskytnutém v níže zmíněných (odvolacímu soudu známých) případech, se přiznaná částka 343 000 Kč a žalovanou poskytnutá omluva zaslaná na adresu bydliště žalobce (která je považována judikaturou za plnohodnotné zadostiučinění) jeví přiměřeným a spravedlivých odčiněním nemajetkové újmy způsobené žalobci předmětným nezákonným trestním stíháním.

29. Posuzované trestní řízení trvalo 49 měsíců. Žalobce byl stíhán pro zločin založení, podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka podle § 403 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. z. Žalobce byl obžaloby zproštěn, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán. Žalobci hrozil trest odnětí svobody v rozsahu 3 – 10 let. Žalobce byl bezúhonná osoba. Trestním stíháním bylo zasaženo do práva žalobce na lidskou důstojnost, osobní čest, dobrou pověst a ochranu jména, jakož i do soukromého a rodinného života, zejména pak v důsledku medializace a frustrující domovní prohlídky.
30. Za přiléhavé srovnání považuje odvolací soud srovnání s věcí řešenou v rámci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2018, č. j. 12 Co 130/2015 – 237, kterým bylo poškozené přisouzeno odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši 300 000 Kč. Poškozená byla stíhána pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, za což jí hrozil trest odnětí svobody v délce trvání 2 – 10 let. Trestní stíhání trvalo 17 měsíců. Bylo zasaženo do profesní i občanské cti. Stíhání mělo výrazný dopad na psychický stav poškozené, byla poškozena její profesní pověst. Negativní dopady byly umocněny širokou medializací trestního stíhání žalobkyně na celostátní úrovni. K medializaci nedošlo v důsledku činnosti orgánů činných v trestním řízení. *Společnými znaky obou případů je vysoká trestní sazba, medializace, která našla odraz ve vyšší nemajetkové újmy, výrazný dopad na psychický stav poškozené, zásah do profesní i občanské cti. Rozdílnými znaky jsou kratší doba trestního stíhání, absence domovní prohlídky, na druhé straně však vyšší intenzita poškození v profesní pověsti.*
31. Žalovaná označila ke srovnání rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2020, č. j. 39 Co 86/2020, kterým bylo poškozené přisouzeno odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši 140 000 Kč. Poškozená byla stíhána pro podezření zločinu teroristického útoku, za což jí v případě odsuzujícího rozsudku hrozil trest odnětí svobody 12 – 20 let či výjimečný trest. Délka trestního řízení byla dva roky a jedenáct měsíců. Poškozená byla v souvislosti s vedením trestního stíhání xxx léčena xxx. Na xxx docházela po dobu tří let. Jiný zásah do osobnostních sfér než do xxx oblasti nebyl prokázán. Případ byl medializován, soud tuto skutečnost nezohlednil s tím, že nebylo prokázáno, že by k medializaci došlo v důsledku činnosti orgánů činných v trestním řízení. *Společnými znaky obou případů je vysoká trestní sazba a medializace; ve srovnávaném případě došlo k vážnějším následkům v psychické oblasti poškozené, na druhé straně byla tato trestně stíhána po podstatně kratší dobu, absentovala domovní prohlídka a soud nepromítl do výše nemajetkové újmy medializací případu.*
32. Žalovaná dále označila ke srovnání rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 2. 2020, č. j. 10 C 197/2018-232, kterým bylo poškozené přisouzeno odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši 84 000 Kč. Poškozená byla stíhána pro zločin vraždy, za což jí hrozil trest odnětí svobody v délce trvání 10 – 18 let. Trestní stíhání trvalo 7 měsíců. Bylo zasaženo do cti a důstojnosti poškozené. Jiný zásah prokázán nebyl. Případ byl medializován, soud tuto skutečnost nezohlednil s tím, že nebylo prokázáno, že by k medializaci došlo v důsledku činnosti orgánů činných v trestním řízení. *Společnými znaky obou případů je vysoká trestní sazba, medializace, s zásahem do cti a důstojnosti poškozené; rozdílné znaky – trestní stíhání trvalo podstatně kratší dobu, medializace se neodrazila ve vyšší nemajetkové újmy, absence domovní prohlídky.*
33. Za trestný čin vraždy pak bylo dále přisouzeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2014, č. j. 23 Co 332/2014 – 362 odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč. Poškozené hrozil trest odnětí svobody v délce trvání 10 - 15 let, eventuálně trest výjimečný. Trestní

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

stíhání trvalo 1 rok. Trestnímu stíhání se dostalo výrazné negativní publicity, trestním stíháním byla výrazně dotčena žalobkynina čest i soukromí. K medializaci nedošlo v důsledku činnosti orgánů činných v trestním řízení. *Společnými znaky obou případů je hrozba vysokým trestem, medializace, dopad do občanské cti a soukromí; rozdílnými znaky – kratší doba trestního stíhání, absence domovní prohlídky, medializace nebyla zohledněna při stanovení výše odškodnění.*

34. Srovnání posuzovaného případu s případy náhrad nemajetkové újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti podle občanského zákoníku v řízení vedených proti médiím, jak se dovolává žalobce, považuje odvolací soud za zcela nepřipadné.

K nároku na náhradu škody – sporným nákladům obhajoby

35. Podle ust. § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 „stát nahradí poškozenému náklady řízení, které jím byly účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí, na nápravu nesprávného úředního postupu.“
36. Úkony, na které se vztahuje náhrada podle shora citovaného ustanovení, musí jednak splňovat požadavek účelnosti a jednak přímo směřovat ke zrušení nezákonného rozhodnutí, v daném případě k vydání zprošťujícího rozsudku. Účelnost se hodnotí s přihlédnutím k okolnostem v době, kdy byly vynaloženy (srov. Nejvyšší soud ČR, sp. zn. 30 Cdo 4870/2014).
37. Výše náhrady škody se dle ust. § 31 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. omezuje výší mimosmluvní odměny podle zvláštního předpisu, tj. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif).
38. Z uvedeného vyplývá, že se nehradí automaticky veškeré náklady na obhajobu, které vynaložil poškozený v souvislosti s trestním řízením, popř. skutečná škoda představující náklady na právního zástupce vynaložené, nýbrž soud v kompenzačním řízení zkoumá účelnost úkonu právní služby a zda vykonaný úkon právní služby mohl mít efekt na odstranění nezákonného rozhodnutí, což se posuzuje dle okolností daného případu. Oba uvedené požadavky jsou odrazem příčinné souvislosti mezi škodou a škodnou událostí.
39. Odvolací soud se plně ztotožnil se závěry soudu I. stupně týkajícími se náhrad za úkony právní služby představující porady s klientem. Rovněž dle odvolacího soudu představují škodu ve smyslu ust. § 31 zákona č. 82/1998 náklady řízení za konané porady dne 13.3.2015 (učiněná v souvislosti s výslechem svědka Ing. L. M., v návaznosti na další návrh na doplnění dokazování učiněné podáním ze dne 17.3.2015 žádající výslech svědka Petra B., který byl posléze fakticky proveden dne 20.3.2015) a dne 23.2.2016 (učiněné za účelem přípravy na první termín hlavního líčení, které se uskutečnilo dne 24.2.2016), za které náleží žalobci 6.292 Kč (odměna za 2 úkony právní služby podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu po 2.300 Kč, tomu odpovídající paušální náhrada po 300 Kč a náhrada 21 % DPH).
40. Porady učiněné v následujících termínech 25.2.2016, 31.3.2016, 28.4.2016, 2.6.2016, 30.1.2018, 27.2.2018 se konaly vždy v bezprostřední návaznosti na hlavní líčení, přičemž odvolací soud souhlasí se soudem I. stupně, že byla-li konána následně porada vždy ještě před každým jednáním, lze mít za to, že účelně vynaložená je toliko náhrada na konání jedné porady mezi dvěma termíny hlavních líčení. Argumentuje-li v odvolání žalobce navíc ve vztahu k poradě konané dne 27.2.2018, že bylo nutné zhodnotit zprošťující rozsudek, je nutné zdůraznit, že vzhledem k časovému okamžiku se nejedná o úkon, který by bezprostředně směřoval k příznivému výsledku pro žalobce a odstranění nezákonného rozhodnutí (tj. k vydání zprošťujícího rozhodnutí).

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

41. Odvolací soud se ztotožnil se soudem I. stupně, že úkony označené jako zpracování zadání pro odborná vyjádření nejsou úkony ve smyslu ust. § 11 advokátního tarifu, tudíž na ně nedopadá ust. § 31 zákona č. 82/1998. Tento úkon není ani úkonem, který by byl svou povahou a účelem blízký úkonům uvedeným v odst. 1 nebo v odst. 2 ust. § 11 advokátního tarifu.
42. Úkony označené jako založení odborných vyjádření do spisu, návrhy na doplnění dokazování, nebo reakce na návrh obžaloby na provedení důkazů, vyjádření k navrhovanému důkazu (učiněné dne 7.10.2014, 17.3.2015, 7.4.2015, 23.11.2015 v rámci přípravného řízení a dále dne 3.2.2016, 26.4.2016, 29.8.2016, 31.8.2016 v rámci řízení před soudem) jsou ve shodě se soudem I. stupně považovány za úkony týkající se pouze dokazování, za něž odměna v zásadě nenáleží (viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.9.2004, sp. zn. 2 To 28/2004). Lze se ztotožnit s citovaným rozhodnutím, že se jedná se o důkazy, které mohly být soudu předloženy při hlavním líčení nebo při skončení přípravného řízení. Postupné a četné zakládání návrhů na doplnění dokazování, popř. vyjádření k navrženým důkazům nelze mít za účelně vynaložený úkon mající přímý vliv na vydání zprošťujícího rozsudku, neboť k odstranění nezákonného rozhodnutí by vedly i v případě, pokud by byly předloženy při jednání.
43. V případě stížnosti proti usnesení o vrácení věci a žádosti o odstranění průtahů v řízení a odstranění závad v postupu státního zástupce dle odvolacího soudu není naplněna podmínka toho, že prováděný úkon musí mít přímý efekt na odstranění nezákonného rozhodnutí s tím, že tyto úkony neměly dopad na vydání či nevydání zprošťujícího rozsudku.
44. Oproti soudu I. stupně má odvolací soud za účelně vynaložené náklady řízení k odstranění nezákonného rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání) ve smyslu ust. § 31 zákona č. 82/1998 Sb. v daném případě náklady za právní zastoupení spočívající v učinění úkonu - námitky proti formulaci položených otázek znalci, popř. ústavu (učiněné podáním ze dne 23.7.2014, 31.3.2017, 4.5.2017) a stížnost proti usnesení policejního orgánu o vyloučení vrchní komisařky ze dne 16.1.2015 a stížnost proti usnesení o vyloučení ředitele ÚOOZ ze dne 23.1.2015. Při konání těchto úkonů žalobce naplňoval své právo na obhajobu, postupoval dle poučení, na úkony lze pohlížet jako na účelně vynaložené k odstranění nezákonného rozhodnutí. Jedná se o úkony právní služby, za které náleží odměna podle ust. § 10 odst. 3 písm. c) advokátního tarifu ve spojení s ust. § 7 a dále ust. § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu ve spojení s ust. § 11 odst. 3 advokátního tarifu ve výši po 1.150 Kč (5 x 1.150 Kč), tomu odpovídající paušální náhrada hotových výdajů po 300 Kč (5x 300Kč) a náhrada daně z přidané hodnoty v sazbě 21 %.
45. Celkem tak odvolací soud dospívá k částce 8.772, 50 Kč, o níž je navýšena částka, kterou má žalovaná žalobci zaplatit spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75% ročně z této částky od 10.5.2019 do zaplacení.
46. Z výše uvedených důvodů odvolací soud podle § 222a odst. 1 o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku I. ohledně zákonného úroku z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 196 000 Kč od 10. 5. 2019 do zaplacení a v zamítavém výroku II. ohledně zákonného úroku z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 9 711 269 Kč od 10. 5. 2019 do zaplacení, zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil (výrok I.); vyhovující výrok I. co do žalovanou napadené částky 196 000 Kč rozsudku soudu I. stupně coby věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil (výrok II.); v zamítavém výroku o věci samé II. změnil rozsudek soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 8 772,50 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak ve zbývající části výroku rozsudek podle § 219 o. s. ř. potvrdil (výrok III.); zamítavý výrok III. rozsudku podle § 219 o. s. ř. coby věcně správný potvrdil (výrok IV.).
47. Právní moc odvoláním nenapadené části výroku I. rozsudku soudu I. stupně nebyla odvoláním

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

dotčena (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).

48. O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 2, a § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. Žalobce byl zcela úspěšný v rozsahu nároku na zaplacení nemajetkové újmy (§ 142 odst. 3 o. s. ř.), naopak neúspěšný byl zcela v rozsahu nároku na veřejnou omluvu, převážně v rozsahu nároku na náhradu škody a zavinil zastavení řízení ohledně zákonného příslušenství. Poměr úspěchu a neúspěchu obou účastníků lze tak považovat za srovnatelný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud. Pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení není dovolání přípustné /ust. § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř./.

Praha 17. března 2021

JUDr. Helena Karetová v. r.
předsedkyně senátu